

ουσα ἐν τῷ θεωρισμῷ τὰς ἀγκαλίδας τῶν σταχύων Κύπρ.: θεωρικιώνηδες πολλοί, ἀγκαλιαρκὲς πολλὰς Κύπρ. Μία ἀγκαλιὰ φτάνει δὲν τοῦ θεωριστῆς αὐτόθ. Συνών. ἀγκαλιὰ (ιδ. ἀγκαλιδαῖς).

ἀγκαλίδα ἡ, ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 31.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀγκαλίδας.

Δέμα ὅσον δύναται νὰ χωρῇ ἡ ἀγκάλῃ, ἀγκαλίδας. Συνών. ἀγκαλῆς 1, ἀγκάλῃ 4, ἀγκάλῃς (I) 3.

ἀγκαλιδάρις ὁ, ἀμάρι. Θηλ. ἀγκαλιδάρκα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγκαλίδας.

Γυνὴ περισυνάγουσα κατὰ τὸν θεωρισμὸν τὰς ἀγκαλίδας τῶν σταχύων ἢ χόρτων καὶ δένουσα αὐτὰς εἰς δέματα. Συνών. ἀγκαλῆς (ιδ. ἀγκαλῆς).

ἀγκαλιδιάζω ἀμάρι. ἀγκαλιδιάζω Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγκαλίδας.

Ἀποτελῶ, σχηματίζω ἀγκαλίδα, ἥτοι δέσμη σταχύων, χόρτων κττ., ὅσην χωρεῖ ἡ ἀγκάλῃ: Ἀγκαλιδιάζω τὸ λινάρι.

ἀγκαλιδιστὸς ἐπίθ. ἀμάρι. ἀγκαλιδιστὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλιδιάζω.

Ὁ ἐνηγκαλισμένος.

ἀγκαλίζω Κύπρ. ἀκαλίνου Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀγκαλίζομαι. Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀγκαλῆς.

1) Ἐναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι Κύπρ.: Ὁ τοῦτος ὁ πεῦκος ἐν πολλὰ χοντρός, ἕνας ἄδρωπος ἐν τὸν ἀγκαλίζει, θέλει δὲν τοῦ ἀδρώπου νὰ τὸν ἀγκαλίσουν Κύπρ. || Ἄσμ.

Ὁπκοῖος τὲς νύχτες παρπατεῖ τῶν αὐτῶν γυρίζει βροῖσκει τῶν δειλῇ τῶν φιλῇ τῶν ἀγκάλῃς τῶν ἀγκαλίζει

αὐτόθ. 2) Μέσ. παλαίω μετὰ τινος Τσακων.: Ἐξοὺ τσαῖ ὁ Γεωργό, ἀκαλίμαῖ (ἐγὼ καὶ ὁ Γ. ἐπαλαίσαμεν). 3) Καταρρίπτω τινὰ ἐν τῇ πάλῃ Τσακων.: Ἐξοὺ τσαῖ ὁ Γεωργό ἀκαλίμαῖ, ἐξοὺ νι ἀκαλίκα, θεοῦ ἔσσι νὰ νι ἀκαλίον ξανά; (ἐγὼ καὶ ὁ Γ. ἐπαλαίσαμεν, ἐγὼ τὸν κατέρριψα, θέλεις νὰ τὸν καταρρίψω ἐκ νέου;) β) Νικῶ τινὰ εἰς δικαστικὸν ἢ ἐκλογικὸν ἀγῶνα Τσακων.: Ὁ δεῖνα ἀκαλίκε τὸν δεῖνα (τὸ ἀκαλίκα εἶναι ὁ ὅρ.) 4) Διακορεύω (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ἀγκαλίζεσθαι κόρη) Τσακων.: Ὁ δεῖνα ἀκαλίτσε νι (αὐτήν).

Πβ. ἀγκαλῆς, ἀγκαλίσκω.

ἀγκαλίσκω Πόντ. (Ἀμισ.) Μέσ. ἀγκαλίσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγκάλῃ, δι' ὃ ιδ. ἀγκάλῃ, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Ἐναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι. Πβ. ἀγκαλῆς, ἀγκαλίζω.

ἀγκαλιστήρι τό, ἀμάρι. ἀγκαλιστήρι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκαλίζω.

1) Ὁργανον τῆς ταλασιουργίας μεγαλύτερον τοῦ ἀγκαλίστρου (ιδ. λ.), εἶναι δὲ τοῦτο ράβδος μακρὰ διχαλωτὴ μὲν εἰς τὸ ἐν ἄκρον, φέρουσα δὲ κεραίαν εἰς τὸ ἕτερον, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας ἐπὶ τῆς κεραίας καὶ τῆς χηλῆς περιτυλίσσεται τὸ νῆμα ἐκ τοῦ ἀτρακτίου. 2) Ὁρισμένον ποσὸν τοῦ εἰς τὸ ἀγκαλιστήρι περιτυλισσομέ-

νου νήματος ἀποτελούμενον ἀπὸ τέσσαρα ἄλυσίδια, ἥτοι ἑκατὸν ἐξήκοντα ἀπλᾶ κύκλια νήματα.

ἀγκαλιστρίζω ἀμάρι. ἀγκαλιστρίζω Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγκάλιστρος.

Περιτυλίσσω τὸ νῆμα εἰς τὸν ἀγκάλιστρον (ιδ. λ.)

ἀγκάλιστρος ὁ, Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀγκάλιστρος Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἀ. ἀγκάλιστρος Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀγκάλιστρο τό, Ἀθῆν. ἀγκάλιστρο Κύθν. ἀγκάλιστρο Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκάλιστρος.

1) Κλῆμα ἀμπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου περιδένουν ἀγκαλίδας σταχύων Κύθν. Συνών. ἀγκάλῃς 6. 2) Ράβδος διχαλωτὴ μὲν εἰς τὸ ἐν ἄκρον, φέρουσα δὲ κεραίαν εἰς τὸ ἕτερον, ἢ φέρουσα κεραίας καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα, ἐπὶ τῶν ὁποίων περιτυλίσσονται τὸ νῆμα ἀπὸ τοῦ ἀτρακτίου Ἀθῆν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἀ. Συνών. ἀγκάλιστήρι, τυλιγάδι.

ἀγκαλίτσα ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) — ΑΠαπαδιαμ. Τὰ ρόδι. ἀκρογιάλ. 12.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀγκάλῃ.

1) Ἡ ἀγκάλῃ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Ἐλα δὲ τὴν ἀγκάλῃ μ' Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Δὲν εἶν' ψυχὴ, δὲν εἶν' καρδιά, δὲν εἶναι τὸ κεφάλι, μόν' εἶν' ἀγούρου φίλημα, ἀγούρου ἀγκάλῃς

Ἡπ. Συνών. ἀγκαλόπουλλο, ἀγκαλούδα 1, ἀγκαλούδι, ἀγκαλούλλα. 2) Μικρὸς κολπίσκος θαλάσσης. «Ἐπλησίασα εἰς τὴν μικρὰν ἀγκάλῃσαν τοῦ γιαλοῦ, ἐπὶ δὲ ἔξω κ' ἔδεσα τὸ σχοινὶ τῆς πλώρης εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ βράχου» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν.

*ἀγκαλόπουλλο τό, ἀγκαλόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ. ἀ.) ἀγκαλόπον Πόντ. (Κρώμν. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀγκάλῃ, δι' ὃ ιδ. ἀγκάλῃ.

Μικρὰ ἀγκάλῃ: Ἄσμ.

Ἐγὼ ἀγαπῶ σε κ' ἔρχομαι κ' ἐσὺ παραμερίζεις με, ἔς ἀγκαλόπο μ' ἐτράνυνες κ' ἀτώρα κ' ἐγνωρίζεις με

(ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ ἔρχομαι καὶ σὺ μὲ ἀποφεύγεις, εἰς τὴν ἀγκάλῃ μου ἐμεγάλωσες καὶ τώρα δὲν μὲ γνωρίζεις. Εἰς τὸ ἀγκαλόπο μ' ἀπεβλήθη τὸ ν ἐν συνεκφ. πρὸ τοῦ μ τῆς ἀντων.) Χαλδ.

Ἀέρι μ', ἀε-Θόδωρε μ', μὲ τ' ἄσπρον τ' ἀλογόπον, ἔπαρ' καὶ δέβα κρέμσον με ἔς σ' ἐγάπης τ' ἀγκαλόπον

(πᾶρε καὶ πήγαινε ρίψε με εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῆς ἀγάπης μου. Ἀέρι μ' = ἄγιε Γεώργιέ μου) Σάντ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγκάλῃς.

ἀγκαλούδα ἡ, Μακεδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀγκάλῃς.

1) Μικρὰ ἀγκάλῃ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγκάλῃς 1.

2) Ἐπιρρηματ., ἐνηγκαλισμένως, ἀγκαλῆς: Τὸν εἶδι νὰ κοιμᾷται ἀγκαλούδα μὲ τὴν θυγατέρα τ'ς (ἐκ παραμυθ.)

ἀγκαλούδι τό, Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀγκάλῃς.

Μικρὰ ἀγκάλῃ: Ἄσμ.

Μέσ' ἔς τ' ἀγκαλούδῃς τῆς τὰ δὲν τῶν μαλαχτὰ νὰ π-πέσω (μαλαχτὰ=μαλακά). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀγκάλῃς 1.

